

somhed, der var Blomsten af Pers Evne, og som i lykkelige Øjeblikke gjorde ham genial, havde han forstaaet ved et Par snildt udtænkte Omlægninger af Aalejet at skabe Betingelser for at sænke Egnens Grundvandshøjde flere Tommer, hvorved store Strækninger af sur og svampet Bløde med forholdsvis ringe Bekostning vilde kunne forvandles til frugtbart Agerland.

Med prangeragtig Snuhed havde Hofjægermesteren foreløbig stillet sig ganske afvisende til Tanken, endda den optog ham, saa han daarlig kunde falde i Søvn for den om Aftenerne. Jo dybere han tænkte over Sagen, des bedre forstod han, hvad den kunde komme til at betyde ikke alene for Kærsholm men for den hele Egn. Og — hvad der i Særdeleshed tiltalte ham ved den — det forekom ham nu ganske bestemt, at han engang selv havde haft en ganske lignende Ide, saa han altsaa i paakommende Tilfælde med fuld Ret vilde kunne tilskrive sig Æren for den. —

Præcis paa Slaget seks blev der kaldt tilbords ved Larmen af en Gongon. Iøvrigt prægedes Middagen af den samme Formløshed, der i det hele kendetegnede Livet paa Kærsholm. Trods Præstefamiljens Nærværelse, og skønt det var Søndag, satte Hofjægermesteren sig tilbords i sin sædvanlige Spændejakke og med højhalset Vest. Hans Kone var ganske vist i Silkekjole, endog en med mange Puffer og Sløjfer; men det saaes altfor tydeligt, at det var en gammel Selskabsdragt, der skulde slides op. Heller ikke selve Bordopdækningen var synderlig festlig, knap nok rigtig proper. Der var ikke saa meget som en Blomst paa Bordet, og Glas og Porcellæn var af den tarveligste Art.

Hofjægermesteren talte til en Begyndelse ikke